

Yukarıda Allah Var!

REYHAN ÖZÇİFTÇİ

HİKÂYE

Gelin gibi nazlı nazlı sallanan rüzgâr, biraz sağdan biraz soldan üfürerek, kıyıda köşede kalmış çer çöpü sokağın köşesindeki tek katlı kerpiç evin tahta kapısı önüne topluyordu. Kerpiç ev omzunu yanı başındaki apartmana dayamış, apartman da geniş caddeye doğru bir adım öne çıkıp kerpiç evi kuytusuna almıştı.

Yıkılmaya bahane arayan evin kapısı önündeki sokuntuya beyaz bir araba yavaşça yanaşıp durdu. Arabadan temiz giyimli, orta boylu, kocamanca göbekli, kırk, kırk beş yaşlarında bir adam indi. Adam alışık hareketlerle yarı aralık duran tahta kapının tunçtan yapılmış el şeklindeki tokmağını tak tak tak diye üç kez vurdu. Az sonra içeriden “Kim o?” diyen titrek bir ses geldi. Adam başını kapıya yaklaştırdı.

“Hala benim.”

Bedeni doksan derece açıyla eğilmiş bir ihtiyar kadın kapıyı açtı. Binbir güçlkle yüzünü yerden kaldırarak açılan kapıdan içeriye giren

adama baktı.

“Halil, sen misin oğlum? Hoş geldin.”

Yaşlı kadının dizine dayadığı eli, beyaz namaz örtüsünün altından görünen yüzü, suyunu kaybetmiş yapraklar gibi kuru ve kapkaraydı. Adamın içeriye girmesiyle, beyaz renkli iki tavşan zıplayarak çiçeklerin arasına daldı.

Adam elindeki kâğıt çantayı evin bahçeye bakan penceresi önüne dayanmış tahta masa üzerine bıraktı.

“Hala, Hatice etli pilavla hoşaf yapmış. Seversin diye getirdim.”

Yaşlı kadın Halil’in getirdiği yemeklerin lokantadan geldiğini biliyordu fakat yeğeni üzülmessin diye bilmezden geliyordu.

“Sağ ol evladım. Selam söyle Hatice geline.”

Halil diğer elindeki naylon torbayı da masanın ayakları dibine bıraktı. Masanın yanındaki sandalyeyi çekti, tozunu eliyle silmeye çalıştı, elle temizlenemeyecek kadar kirliydi, buna rağmen sandalyeye oturdu.

Mevliye Hala misafirinin oturmasına alışık değildi. Onun kendisine bir şeyler söylemek istediğini sezmiş, o da ayakları dibinde beliriveren ağaç kütüğe çöküvermişti.

O anda güneş, kendisini saklayan kül renkli tombul bulutlardan kurtulmuş, yaşlı kadının üzerine düşmüştü. Kadın bu duruma fazlasıyla memnun olmuştu.

Halil'in yüreği buruktu. Halasına bakmıyordu, bakamıyordu. Bakışlarını sadece ondan kaçırmak için sahibinden daha yaşlı olan evin, kireç badanalı duvarları, boyaları dökülmüş kapısı, penceresi, dalları, çiçekleri, bahçesine dşseli kayrakları üzerinde gezdiriyordu. Fakat gözüne ilişenler, evin otuz beş yıl önceki hâliydi. Çocukluğu bu bahçede geçmişti. Zamanında az kırmamıştı, şu an bembeyaz çiçeklerle ona bakan erik ağacının dallarını... Halasıyla eniştesinin kıymetli ağacıydı o üstelik zorla aşı tutturabildikleri İtalyan eriğı... Buna bile ses çıkarmazlardı, bu evin tek çocuğı kendisiydi çünkü. İbrahim enişte bahçenin bir köşesinde sırf onun için çilek yetiştirmez miydi? Mevliye halanın oturduğu o kütüğün üstünde rengarenk çiçeklere baka baka yediğı salçalı ekmeğın tadı hâlâ damağında idi.

Şimdi evin bahçe duvarları o günkü gibi bembeyaz değildi. Dökü-

len sıvaların olduğu yerler kapkaraydı. Evet, bahçede hâlâ çiçekler vardı ama otların arasında yaşam mücadelesi verir hâldeydiler.

Halil bunları düşünürken, hala yanında bulduğu bir çomak yardımıyla Halil'in masanın ayakları dibine bıraktığı naylon torbayı kendine doğru çekti. Torbanın içindeki marul ve lahana yapraklarının bir kısmını çıkarıp sağ tarafına doğru attı. Aynı anda nereden çıktığı belli olmayan beyaz ve alaca renkli on kadar tavşan, yaprakların etrafına toplandı. Şimdi Halil ve halası, kıtır kıtır sesler çıkararak marul ve lahana yapraklarını kemiren tavşanları büyük bir zevkle izliyorlardı.

Halil, gözlerini tavşanlardan almadan mahcup bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Hala, bizim evin yan tarafına senin için yaptırdığım ev vardı ya, o bitti... Seni yarın oraya taşıyalım diyorum. Ne dersin?"

Halil, halanın olur ya da olmaz diye bir cevap vermesini bekliyordu. Ama hala sanki Halil'in dediklerini duymamış gibi hiç kıpırdamadan tavşanlarını seyrediyordu. Halil devam etti:

"Görünce sen de beğeneceksin. Büyükçe bir odası var. Banyosu da tuvaleti de içinde. Bahçesi buradaki kadar büyük değil; ama olsun, sana

kocaman kocaman saksılar alırım, çiçeklerini onlara dikersin.”

Hala hiç hareket etmeden titrek sesiyle konuştu. Sanki o cansızdı da ses başkasından geliyor gibiydi.

“Şekerlerimi ne yapacaksın?”

Bu cümle bir anlamda halanın bu evden ayrılmaya razı olduğu anlamına geliyordu. Halil sevinçle cevap verdi.

“Halacığım, hiç şekerleri unuttur muyum? Bahçenin köşesine kocaman bir kümes yaptırдыm. Hem bana daha yakın olacaksın. Kendi ellerimle besleyeceğim şekerleri. Yarın büyük bir kafes getireceğim, tek tek yakalarım onları. Her şeyden önce şekerleri götürürüz yeni evlerine olur mu?”

“Sağ ol evladım. Allah senden razı olsun. Sen olmasan ne yapardım ben... İyiliğimi düşündüğünü bilirim ama ben atmış yılımı geçirdim bu evde. Eski de olsa kapısı, duvarları yıkık dökük olsa da, burası benim evim, benim mahallem, tek Fadime Kadın kalsa da eskilerden ara sıra onu görmek bile can veriyor bana. Bana kalsa, beni elleme, ayırma evimden derdim ama... Emek verip yaptırmışsın...”

“Halam, üzme kendini emi, ben istediğin zaman Fadime teyzeyi görmeye getireceğim seni.”

Halil bir yandan halasını evinden ayıracağı için üzülürken, diğer

yandan özenerek yaptırdığı küçük evde onun daha rahat edeceğini düşünüp seviniyordu. Hem halası dibinde olacaktı, gözü arkada kalmayacaktı. Mevliye halanın ikna olmuş ses tonundan mutluluk duydu. Bir taraftan da karısının vır vırından kurtulacağı için seviniyordu.

Yaşlı kadın sevgi ve şefkatle baktı yeğenine. En küçük kardeşinin oğluydu. On bir tane yeğeni vardı da Halil'den başka arayanı soranı yoktu. Kendi çocuğu olmamıştı Mevliye halanın, babasının adıydı Halil, biraz ondan, biraz da İbrahim eniştenin erkek çocuklarına olan düşkünlüğünden kendi çocukları gibi büyütmuşlerdi onu. O da yediği ekmeği inkâr etmemiş, eniştesi öldükten sonra birçok evlattan daha iyi bir evlat olmuştu halasına.

Halil alacağı cevabı almış, gitmek için ayağa kalkmıştı.

“Yarın Hatice'yle gelir eşyalarını toplar, seni yeni evine yerleştiririz. Sen kendini sakın yorma olur mu?”

Halil halasının evinden ayrılınca karısının tembihlediği gibi doğru Hatice'nin amcaoğlu müteahhit Osman Çukur'un yanına gitti.

“Abi, halamın evini yarın boşaltıyoruz. Ne zaman yıkıma başlarsın.”

“Ooooh Halil'im! Bu iş o kadar kolay mı? Eve bir balyoz vursak bütün mirasçılar toplanır başımıza. Sen

her şeyden önce yarın haladan benim adıma çaktırmadan umumi vekalet al, o evi de köydeki tarlayı da Hatice'nin üzerine geçirelim. Sonra evi yıkar yerine beş katlı apartmanı dikeriz. Size arsa payı olarak iki daire bir dükkan veririm. Birinde oturur diğerlerini kiraya verirsiniz. Hatice de rahata kavuşur, kurtulur kızcağız o kenar mahalleden, çarşı yüzüne çıkar. Ha! Sakın evi kendi üzerine yapayım deme, hala ölünce mirasçılar elinden alır daireleri, sokakta kalırsınız valla!”

Halil başını yola doğru çevirdi. Müteahhit Osman'ın söyledikleri hiç adil değildi, canı iyiden iyiye sıkılmıştı. Halasını kandıracaktı. Oysa hala bu evi benim üzerime yap dese, halası hiç tereddüt etmeden yapardı. Yapmasına yapardı da bu çok ayıp bir şeydi Halil için. Hem o, halasına evi için bakmıyordu ki! Ama Hatice'ye bunu anlatmak ne mümkündü. O Hatice'ye bunları anlatamamıştı fakat Hatice bitmez tükenmez çenesiyle en sonunda onu Müteahhit Osman'ın yanına götürtmeyi başarmıştı. Böyle bir oyuna alet olmaması gerekiyordu. Fakat halası ve onun mirası yüzünden evinin tadı tuzu kalmamıştı. Ortada koskoca çocuklar vardı. Hatice'yi tutup kolundan sokağa atamazdı ya!.. Keşke parası olsaydı da halanın evinin mevkiinde

bir apartman dairesi alıp karısının ağzını kapatabilseydi.

“Osman abi. Yarın Halamı benim evin bahçesine yaptığın odaya taşıyacağım. O arada notere götürür dediğin vekaleti alırım. Ama sadece ev için, tarlaya dokunmam, bu mallarda başkalarının da hakkı var.”

“Aptal olma oğlum! Senelerdir senden başka halanın kapısını açan mı oldu?”

“Olsun abi. Yukarıda Allah var. Allah bana bu güne kadar hak yemeği nasip etmedi, etmesin de.”

Halil, Müteahhit Osman'ın yazıhanesinden düşünceli düşünceli ayrıldı. Bir türlü yapacağı şeyi kendine yediremiyordu. O gece karısıyla da laşmamak için evine geç saatte gitti. Ertesi gün yapacağı işi düşündükçe uykusu kaçmış geç saatlere kadar uyuyamamıştı. Sabah da karısının dürtüklemesiyle uyandı.

“Halil hadi kalk! Osman abim saat onda noterde olacakmış. Geç kalmayalım.”

Halil derin bir iç çekti. “Nereden bulaştım ben bu işin içine?” diyerek istemeye istemeye kalktı yataktan. Karısı ondan önce hazırlanıp kapının önüne çıkmıştı bile. Karısının küçümseyen bakışları altında arabanın bagajına tavşanlar için büyük bir kafes, arka koltuğuna da halanın üç beş parça eşyasını koymak için iki

adet koli yerleştirdi. Üzüntüsünden ağzını bıçak açmıyordu. Halasını altmış yıllık ocağından ayıracağı yetmiyor, bir de onu kandırıp elinden evini alacaktı. Üstelik bu evi halasının günahı kadar sevmediği karısı üzerine yapacaktı. Bir ara kendine “Gel oğlum Halil vazgeç bu işten.” dedi, ardından karısına doğru baktı. Onun çenesinden nasıl kurtulacaktı? Sonra kendini haklı çıkarıp rahatlatmak için Müteahhit Osman’ın “Senelerdir senden başka halanın kapısını açan mı oldu?” cümlesini tekrarladı bir kaç kez. Fakat bunu yapması içindeki sıkıntıyı azaltmadı.

Halil, can sıkıntısıyla oğlu Mustafa’ya baktı. Mustafa annesinin telaşla unuttuğu çantasını evden getirmiş, arabanın camundan annesine uzatıyordu.

Sanki oğlundan güç almaya ihtiyacı vardı.

“Mustafa, işin yoksa sen de gel sene bizimle.”

Mustafa, babasının sıkıntısını anlayabilecek yaştıydı. Arkadaşlarına verilmiş bir sözü olmasına rağmen, başını tamam anlamında salladı.

Üçü bir yola koyulmuşlardı. Halil’in içindeki sıkıntı her dakika biraz daha artmaktaydı. Karısına doğru döndü:

“Bana bak Hatice, halamın kalbini kıracak tek kelime edersen külah-

ları değiştiriz.”

“Aman Halil! Neden kıracağımı şım halanın kalbini. Hem ne zaman kırdım ki?”

“Öyle ya! Kırmak için yüz yüze gelmen lazım. Bayramda bile elini öpmeye gitmedin ki!”

“Tavşanlardan huylandığımı biliyorsun. Uzatma lütfen.”

Halil uzatmadı, uzatsaydı ne değişecekti ki? Yıllardır değiştiremediği karısını on dakika içinde mi değiştirecekti. Hatice’nin bir kaşık sıcak çorbası nasip olmamıştı halaya. Bugüne kadar bir kere kapısını çalıp hâlini hatırını sormamıştı. İşin içinde para olunca nasıl da kurulmuştu arabanın önüne. Halil arabayı aniden durdurdu.

“Hatice sen in. Tavşanlardan huylanıyorsun zaten. Osman Abine git söyle, noterde boşuna beklemesin. Ev taşıyoruz, bir sürü işimiz var. Bu telaşın arasında noterle falan uğraşamayız. Başka bir gün gideriz.”

“Mustafa sen delirdin mi? İki dakikalık iş, Osman Abim her şeyi ayarlayacaktı. Sadece bir imza atacak hala. Geçerken uğrayıveriz.”

“Hatice! Arabadan in!”

Hatice, Halil’in ses tonundan arabadan inmekten başka yapacak bir şeyi olmadığını anlamıştı. Hatice’nin arabadan inmesiyle arabadan ziyade Halil hafifledi. Arka koltukta oturan

oğluna gülerek seslendi.

“Mustafa sen tavşanları yakalar mısın? On yıl önce olsaydı o zevkli işi sana bırakmazdım ama artık kendime güvenemiyorum.”

Hala onları bahçede bekliyordu. Başından namaz örtüsünü çıkarmış yerine bir eşarp bağlamıştı. Üzerinde kadife bir şalvarla, el örgüsü bir hırka vardı. Halil onu hazır hâlde bulmayı beklemiyordu. Kapıdan içeriye girerken “Ooo! Halam hazır bile.” dedi gülerek. Mustafa babasının tam arkasındaydı. Eğilerek halanın elini öptü. Hala onu görünce çok sevinmişti. Sırtını sıvazladı.

“Maşallah, maşallah. Koca delikanlı olmuş benim oğlum.”

Mustafa elindeki kafesi yere bıraktı. Kolileri de tahta masanın üzerine koydu.

“Hala, ben büyükçe bir halı, iki divan, bir soba alıp yeni evini döşedim. Buradan da neler gidecekse söyle onları kolilere koyalım, benim arabanın götüremeyeceği eşyaları arkadaşın kamyonetiyle götüreceğiz.”

Mustafa tavşanların peşine koşturmaya başlamıştı bile. Halil de bir çabuk halanın söylediği eşyaları kolilere yerleştirdi. Hala kafesteki tavşanları saydı. Hepsisi tamamdı. Kafes de koliler de arabaya yerleştirildi. Sıra evin kapısını kilitleyip arabaya binmeye gelmişti. Ama bu bütün iş-

lerden daha zordu. Yaşlı kadın doksan derece olmuş bedenine, dizlerine dayadığı dirsekleri güç veriyordu. Sokak kapısının ağzına iki büküm dikilmişti evinin son hâlini unutmamak için gözlerini her bir nesne üzerinde en az iki dakika tutarak tüm detayları hafızasına kazımaya çalışıyordu. Biliyordu ki evini tekrar görse bile bir daha bu hâliyle görmesi mümkün değildi. Öylece belki beş belki de on dakika durdu, bir yandan da dua okuyordu. Derin bir nefes alıp içeriye doğru üfledikten sonra kapıyı çekip uçkuruna bağlı kocaman anahtarla kilitletti. Halil ve Mustafa hiç ses çıkarmadan onu izliyorlardı. Hala eviyle vedalaşması içlerini burmuştu. Üzerlerine koskoca bir sessizlik çöktü. Hala anahtarını kilitten çıkarıp şalvarının içindeki gizli cebe yerleştirdi, sonra hiç konuşmadan alışık adımlarla doktora giderken yaptığı gibi arabanın önünden dolanıp yavaş yavaş ön koltuğa oturdu.

Halil arabayı her zamankinden çok yavaş kullanıyordu. Yeni eve gitme işini olabildiğince uzatmaktı sanki amacı. Sanki halaya eski evini unutup yeni eve adapte olması için zaman tanımak ister gibiydi. Belki bagajdaki tavşanları düşünerek hızlı kullanmıyordu... Biraz önceki neşesi üzerinden gitmiş onun yerini hüzn almıştı. Belki de bu yüzden arabayı nasıl kullandığının bile farkında de-

ğildi.

Arabanın içi o kadar sessizdi ki halanın titrek sesi hoparlörden çıkar gibi yüksek geldi Halil ile Mustafa'nın kulağına.

"Halil. Oğlum! Diyorum ki..."

"Buyur Hala."

"Sen bana yeni bir ev yaptın değil mi?"

"Yaptım hala inşallah beğenirsin."

"Sen yaptıysan güzel yapmışsındır oğlum. Ben iki tane evi neyleyim. Hazır arabaya binmişken, hazır

Mustafa da burada, sen arabayı tapuya doğru sür de benim şu yıkık evi Mustafa'mın üzerine geçiriverem."

Halil başını çevirip arabanın arka koltuğunda oturan oğluna doğru baktı. Birbirlerine gülümsediler. Bu tüm sorunları kökünden çözecekti. Ama hemen üzerine atlamak olmazdı.

"Hala buna hiç gerek yok."

"Sus sen bakim! Halana karşı mı geliyorsun?"

Halil gülümseyerek arabasının yönünü tapu dairesine doğru çevirdi.